

Hindringer i Vejen i den Forstand, men denne Paragraf kan være en Spore for de dovne og daarlige Lærere, og det vilde sandelig ikke være af Vejen, om vi havde en Paragraf, der kunde virke opstrammende og oplivende paa adskillige Lærere.

Til Slutning vil jeg rette en Henstilling til den højtærede Regering, særlig til den højtærede Landbrugsminister og den højtærede Kultusminister. Det har været paa-talt flere Gange i Finansudvalget, og det er vistnok ogsaa blevet fremført her i Salen, at Staten faar en alt for ringe Forpagtningsafgift af de Gaarde, Staten ejer; og som sorterer dels under Landbrugsministeriet, dels under Sorø Akademi, og det er vistnok rigtigt. I alt Fald mener jeg, at baade Landbrugsministeriet og Sorø Akademi burde saa vidt muligt søge at udstykke de store Gaarde, som drives under Staten. Nu giver de meget for lidt. Der er et Spørgsmaal, jeg i denne Forbindelse gerne vil rette til den højtærede Kultusminister. Da den Forpagter, der har Nordruplund under Sorø Akademi i Forpagtning, havde siddet der en ganske kort Tid, et Aar eller to, søgte han Tilladelse til at faa en Medhjælper og fik det, men da han saa havde faaet denne Medforpagter, eller hvad han skal kaldes, akkorderede han med ham om, at han skulde have 5,000 Kr. aarlig, og saa flyttede Forpagteren derfra. Jeg synes rigtignok, at dette beviser, at Staten ikke er nogen heldig Landbruger. Det er ikke nogen heldig Maade at dyrke Jord paa, at Staten forpagter en Gaard bort og faar 8—10—12,000 Kr. i Afgift, og saa vedkommende Forpagter straks kan overdrage den til en anden for 5,000 Kr. mere om Aaret og flytte ind til København eller en anden By med en saadan Ekstraindtægt uden selv at røre ved Gaarden, uden at besidde den eller arbejde med den. Hvis dette forholder sig rigtigt, synes jeg, der er en endnu stærkere Opfordring til at stille det Krav til Regeringen, at vi maa søge snarest muligt at faa afhændet de Gaarde, som ejes af Staten. Jeg ved ikke, om det forholder sig rigtigt; men det er blevet mig fortalt, at vedkommende Forpagter af Nordruplund har sine 5,000 Kr. aarlig uden at drive Gaarden. Den højtærede Minister maa jo sikkert kunne oplyse, om det er rigtigt.

Jeg havde ogsaa tænkt at komme ind paa nogle politiske Betragtninger, men efter at have hørt de forskellige politiske Udtalelser i de Dage, der er tilbagelagte, er jeg kommet til den Opfattelse, at de Taler, der er fremførte, er mere hemmende for denne Sag end fremmende, og derfor skal

jeg undlade at komme ind paa Betragtninger om Forfatningssagen, da jeg ønsker den Sag fremmet saa godt som muligt.

Starcke: Jeg skal begynde med at rette en Forespørgsel til den ærede Indenrigsminister. Kunde det ikke nu, da der gøres saa meget for Landpostbudene og deres Lønningstillæg være muligt ogsaa at imødekomme et enkelt lille Ønske fra de „røde“ Postbude. Disse har i Fjor faaet en ny Uniform; en Sommeruniform, som de er meget glade for; de synes, den er pæn, men det er blevet sagt mig fra deres Side, at den har i Halsen en lille stiv Sølvrånd, og denne generer dem ganske frygteligt i Varmen. Hvis Finansernes noget betrængte Tilstand kunde tillade det, vilde jeg henstille, om der ikke kunde være Grund til at lade denne stive Sølvrånd blive forandret til en blød Krave. Jeg tror, at mange af de røde Postbude vilde skænke Regeringen en venlig Tanke, hvis dette gik i Orden.

Dernæst skal jeg fremdrage en Forespørgsel, som blev rettet til mig paa Valgdagen fra Jordemødrene. I denne Tid, da der tales saa meget om Lønningsforbedringer, er det underligt at denne Gruppe Medmennesker stadig synes at være glemte. Deres Lønningsregulativ er ganske overordentlig forældet, og jeg vil derfor henstille til den højtærede Justitsminister at undersøge, hvor meningsløst i Forhold til Nutidens Levekraav denne nyttige Gruppe af Medmennesker i Virkeligheden er aflagt, og undersøge, hvad det er muligt at gøre for at forbedre deres Kaar. Jeg tror, at dette er en af de glemte Pletter, som Statens Øje i lang Tid ikke er faldet paa.

Dernæst har jeg særligt paa Hjerte at drage frem en Tale, som det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Bang) holdt her forleden Dag, en Tale, som jeg synes var ganske overordentlig interessant at lægge Mærke til. Den drejede sig om vore Finansers Udvikling under Indflydelsen af de nye Skattelove. Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, i hvilken Grad efterhaanden de indirekte Skattebyrder vokse sig større og egentlig ændrede hele det Princip, hvorefter Skattelovgivningen i de senere Aar under Venstres ihærdige Indflydelse har bevæget sig, at vi mere og mere kunde komme over til Skatte-reformer, om hvilke man kunde sige, at vi lagde Skatten efter Skatteevnen. Jeg tror, at det var en overordentlig nyttig Paavisning, det ærede Medlem gav af, i hvor høj Grad de indirekte Skatter lister sig frem i vort Budget, og i hvilken Grad de mod-